

O lumină răsare în Polonia

Marturia fostului preot romano-catolic

Roman Mazierski

În Polonia, țara în care m-am născut, peste 92% din populație aparține măcar formal Bisericii Romano-catolice – ca și familia în care m-am născut în 1899. La șapte ani am intrat la școala primară. Pe lângă materiile obișnuite făceam și religie cu un preot. El ne-a învățat câteva istorii din Vechiul și Noul Testament și multe paragrafe din Catehism. Pe timpul acela au început să pună stăpânire două dorințe pe mica mea inimă: să mă apropiez mai mult de Iesus și să dobândesc o cunoaștere mai mare a lui Dumnezeu. Era ca și cum aș fi auzit în inimă chemarea Domnului, chiar dacă în vremea aceea încă nu înțelesesem că de fapt Dumnezeu era Acela care îmi pusese în inimă această dorință. În plus, nu aveam habar cum să răspund acestei chemări, ca să nu mai vorbim de faptul că nu știam cum să ascult de El. Nu puteam căuta în Cuvîntul lui Dumnezeu călăuzire în acest sens, căci nu posedam o Biblie. Și nici copiii, nici adulții nu erau încurajați să-și procure o Biblie. Dimpotrivă, clericii cei mai sus-puși erau de părere că citirea Bibliei este ceva periculos, întrucît Biblia ar conține afirmații care ar fi dus deja la diferite erezii. Numai Biserica poate să aprecieze și să știe să aleagă din Biblie ceva potrivit pentru a putea fi citit duminica de la amvon. În fiecare duminică, învățătorii noștri ne însoțeau în biserica din apropiere pentru a ține liturgia, din care totuși nu înțelegeam nici un cuvînt, căci era în limba latină. Și astfel inima mea a mai flămînzit și însetat încă mulți ani după Dumnezeu și după adevărul Său.

În timpul anilor de școală primară există pentru copiii romano-catolici cel puțin un prilej în care să și-L apropie pe Iesus. Acesta este momentul sărbătoresc al primei lor împărtășanii. Din nefericire, această sărbătoare a devenit pentru mine o mare dezamăgire. Din ce motiv? Ei bine, înainte ca copiii de 8-9 ani să poată veni la prima împărtășanie, trebuie să-și facă prima spovedanie. Pentru a-și putea mărturisi păcatele în mod corect, ei sunt pregătiți cu grijă. La noi, pregătirea pentru prima spovedanie și pentru prima împărtășanie a durat șase luni întregi, totuși preotul nu a încercat în acest interval să ne umple inimile tinere cu încredere și iubire pentru Iesus, ci s-a străduit mai degrabă să ne inspire teamă și spaimă prin aceea că ne tot reamintea ce important era ca la spovedanie să mărturisim preotului toate „păcatele noastre mortale“. Dacă era să uităm cumva chiar și unul singur dintre ele, eram condamnați pentru totdeauna la iad. Prin prisma învățaturii romano-catolice despre spovedanie lucrul acesta poate fi corect, totuși era – și este – ceva groaznic să impui unor suflete sensibile de copii o asemenea învățătură crudă care este în stare să le zdrobească inima și să le întunece întreaga viață.

Învățătura care ni s-a dat atunci n-a avut ca efect faptul de a ne bucura de așteptata întâlnire cu Iesus, ci de a ne concentra exclusiv asupra sarcinii dificile de a ne aminti toate păcatele și de a afla care dintre ele putea fi încadrat ca „păcat mortal“, căci pe acestea nu aveam în nici un caz voie să le uităm. Teama de condamnarea eternă pentru cazul în care nu ne spovedeam neîncetat toate păcatele apăsa greu pe inimile noastre. Cîțiva copii i-au rugat pe părinții lor să le amintească de păcatele lor, alții petreceau ore întregi pentru a întocmi liste nesfîrșit de lungi cu greșelile lor ca să le învețe mai apoi pe de rost. Totuși, rămînea teama că în clipa decisivă a spovedaniei ceva putea fi

uitat. Și, în felul acesta, unii luau cu ei la biserică lista cu păcate, lucru interzis, îngenuncheau în cabina confesionalului și încercau cu teamă și tremur să se uite pe furiș la listă în timp ce-și spuneau preotului păcatele.

Teamă adânc înrădăcinată

Mulți n-au scăpat toată viața de această teamă. Ea le-a slăbit și paralizat voința, pînă ce au fost înrobiți complet sub dictatura spirituală a Bisericii lor și a clerului acesteia. Această teamă a fost suficientă pentru a-i face mai târziu pe oamenii aceștia să asculte, chiar și contra conștiinței lor, numai și numai de Biserică, să nu ia parte la adunări „sectante“ în care se predica evanghelia curată și nici măcar să nu aibă în vedere vreodată ieșirea din Biserică. Pentru toate aceste delikte îi amenința excomunicarea și cu ea condamnarea sigură pentru toată eternitatea. În orice caz, această teamă era de ajuns pentru a distruge complet multe inimi de copil, iar pe unii de a-i face bolnavi fizic pentru toată viața. Am văzut cîteva victime ale acestei înspăimîntări religioase, și ele m-au zguduit pînă în străfunduri.

Cum pot să-L servesc pe Domnul?

După terminarea școlii primare și a gimnaziului trebuia să ne alegem profesia corectă. Eu continuam să aud cum mă cheamă Domnul să-L urmez și tot mereu simțeam în inimă dorința de a-I preda întreaga mea viață. Dar cum puteam realiza aceasta? Fusesem totdeauna învățat în acest sens că singura cale la Dumnezeu ducea pe la singura Biserică adevărată, și anume cea romano-catolică. Prin urmare, nu vedeam altă posibilitate de a da urmare chemării Lui decît aceea de a deveni preot ale acestei singure biserici adevărate. Toate celelalte confesiuni erau considerate false, eretice, anticristice, și eu credeam cu tărie că așa stăteau lucrurile. Hotărîrea mea era fermă, așa că m-am înscris la Facultatea de teologie de la Universitatea din Lwow.

Plin de zel în căutarea lui Dumnezeu

Ca studenți la teologie trebuia să trăim în internatul seminarului de preoți. Acesta semăna foarte mult cu o mănăstire, așezat pe un deal, înconjurat cu ziduri înalte; chiliile erau mici, iar coridoarele lungi. La început am fost foarte fericit acolo. Totul era complet diferit față de lumea din afară și părea făcut anume pentru a încheia curînd o relație personală cu Dumnezeu și cu Salvatorul nostru. Acum ne-am consacrat viața în principal pentru două lucruri: evlaviei personale și studiului teologiei. Amîndouă îmi păreau perfect întocmite pentru a mă aduce la comuniunea personală cu Dumnezeu prin Fiul Său Iesus Cristos. În consecință, am urmat cu tot zelul și cu întreaga putere a unui bărbat tînăr toate recomandările și prescripțiile Bisericii pentru evlavia personală. Luam parte zilnic la una sau două liturghii, mă duceam în fiecare dimineață la împărtășanie și o dată pe săptămîină la spovedanie. Îmi făceam cu cea mai mare grijă meditațiile, citirile și rugăciunile, frecventam serviciile religioase de seară, îmi făceam mătăniile și litaniile. Citeam multe cărți despre viața „sfinților“ și încercam sincer să le imit exemplul. Curînd am fost considerat unul dintre cei mai zeloși studenți din seminar.

Dar toate eforturile și „meritele“ mele nu m-au adus mai aproape de Salvatorul meu. Aceasta a fost pentru mine o experiență dezamăgitoare, totuși nu eram cel dintîi care eșuasem pe această cale: Apostolul Paul a încercat înainte de convertirea sa, pe cînd

era un fariseu dedicat, să-și întemeieze o dreptitudine [conformare cu standardul divin] a lui proprie prin aceea că a urmărit, prin eforturile lui, să împlinească toate regulamentele prescrise de Lege exact așa cum îl învățaseră rabinii. Dar lucrul acesta n-a dus la comuniunea lui cu Dumnezeu, și într-o zi a trebuit să-și mărturisească eșecul (citește capitolul 3 din Filipeni). Și eu am eșuat pe calea zelului religios.

Servicii divine minunate

În calitatea lor de așa-ziși clerici, studenții la teologie trebuiau să fie prezenți la liturgiile lungi, dar minunate care se țineau în catedrala orașului. Arhiepiscopul sau episcopul care conducea ceremonia era înconjurat de mulți clerici în veșminte argintii și aurii, împodobite cu pietre scumpe scânteietoare. Altarul era împodobit cu flori splendide și strălucea din cauza unei mulțimi de lumânări și lumini electrice, tămâia răspîndea un parfum plăcut mirositor, mișcările gândite și exacte ale clericilor care celebrau liturgia și cântecele gregoriene din Evul Mediu produceau o atmosferă atât de mistică, încât pentru multe suflete simple biserica părea ca o anticameră a cerului. Totuși, am constatat treptat că aceste ceremonii frumoase, înălțătoare erau doar niște fațade în spatele cărora nu Se afla Spiritul lui Dumnezeu. Uneori eram îngrozit când vedeam cu câtă lipsă de respect își îndeplineau preoții atribuțiile. Nu era greu de văzut că ei înșiși nu credeau ce făceau. Chiar și clericii sus-puși șopteau la ureche între ei în timpul acestor liturghii solemne din catedrală și-și spuneau glume. Ei se distrau și pe socoteala îndatoririlor sacre pe care le aveau de îndeplinit. Uneori, ritmul în care își îndeplineau ritualul amintea de acela al unor funcționari care îndosariau ultimele hârtii pentru a putea pleca cât mai repede posibil din birou. De câte ori îmi amintea aceasta de amărăciunea pe care a pus-o Domnul în gura profetului Său: *„Pentru că acest popor se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, în timp ce-și ține inima departe de Mine, și teama pe care o are de Mine este doar o poruncă omenească învățată...”* (Isaia 29:13). Mă înfioram la gândul că într-o zi și eu voi putea deveni unul dintre aceia pe care marele nostru poet polonez A. Mickiewicz i-a descris cu cuvintele: *„Fără inimă și fără spirit, iată, poporul scheletelor moarte”*.

Biblia cu adnotări bisericesti

Teologia este definită ca „știința despre Dumnezeu” și, pentru a ne însuși această știință, audiam la Universitatea de acolo prelegerile celor mai buni profesori – care erau și preoți. În legătură cu studiile privind Vechiul și Noul Testament am început acolo pentru prima oară în viață să citim și să studiem Biblia. Anumite pasaje biblice erau prevăzute de către profesorii noștri cu comentarii suplimentare, iar Biblia cu care lucram era o ediție recunoscută de Biserică și prevăzută aproape pe fiecare pagină cu adnotări, adică cu explicații oficiale ale Bisericii. Fără aceste „adnotări” era interzis să citești Cuvîntul lui Dumnezeu, căci nimeni nu avea voie să înțeleagă Biblia altfel decât prevedea dogma Bisericii Romano-catolice. N-a durat mult pînă am înțeles că acele adnotări mai degrabă întunecau înțelesul simplu al Cuvîntului lui Dumnezeu și uneori declarau chiar contrariul a ceea ce scria acolo literal.

Primele îndoieli

Și astfel au apărut în mine câteva îndoieli, și am ajuns la concluzia că undeva ceva nu era în ordine. Printr-un studiu al învățăturilor bisericesti oficiale, așa-numitele

„dogme“, am încercat să ajung la o soluție. Ce trebuia să descopăr eu făcând lucrul acesta? Unele dogme nu erau deloc bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu, altele chiar îl contraziceau total. Ceva părea să fie aici complet greșit. Totuși, ce anume și unde? Îndoielile acelea îmi împovărau conștiința, și astfel m-am dus la „părintele nostru spiritual“, la un preot care avea misiunea de a ne călăuzi și sfătui în nevoile noastre spirituale. După ce a ascultat cu atenție ce-am avut eu de spus, mi-a răspuns în felul următor: „Tu știi doar că în învățăturile Bisericii noastre nu poate fi nimic greșit, căci această Biserică este singura Biserică adevărată a lui Iesus Cristos pe acest pământ. Dacă deci ceva nu este în ordine, atunci numai în conștiința ta, care, deoarece ești încă tânăr, se revoltă împotriva autorității Bisericii. Acest fel de ispită de natură spirituală e tipică pentru tinerii studenți la teologie“. Și astfel m-a sfătuit el să nu-mi fac griji și nici să nu încerc să caut o soluție la îndoielile mele, ci mai degrabă să le uit pur și simplu.

Nesiguranță înainte de hirotonisire

Urmîndu-i sfatul, am încercat sincer să-mi înăbuș sau să-mi uit îndoielile. Adesea mă luptam cu vocea conștiinței mele, care îmi amintea neîncetat că aici ceva nu era în ordine. Această luptă spirituală a durat tot timpul studiilor mele teologice, pînă în ziua în care am trecut de toate examenele necesare pentru hirotonisire. Acum trebuia să iau o decizie extrem de dificilă, căci aveam în continuare îndoieli și simțeam că ceva nu era în ordine, și de aceea nu știam dacă să fiu de acord cu hirotonisirea ca preot sau mai bine să mă retrag. Totuși, pentru că nu voiam să mă las în seama propriilor mele simțăminte, l-am căutat pe unul dintre cei mai fideli și mai experimentați preoți din oraș. I-am spus păsul meu și l-am întrebat ce să fac. Răspunsul lui a sunat astfel: „Nu există de fapt nici un motiv pentru care să te sustragi hirotonisirii. Oricine are din cînd în cînd îndoieli cu privire la învățăturile Bisericii, dar cît timp te lupți contra lor și încerci să scapi de ele, îndoielile nu mai sunt păcat. Și, în afară de aceasta, imediat după hirotonisire episcopul vă va repartiza pe tine și pe colegii tăi în parohii unde veți avea atîta de lucru, încît în viitor nu vei mai avea timp să te gîndești la îndoielile tale“. Acest sfat m-a liniștit, și astfel am fost hirotonisit ca preot.

Credința simplă a poporului de rînd

După vreo paisprezece zile, cancelaria arhiepiscopală m-a repartizat la primul loc de muncă, anume cel de preot asistent într-un orașel din partea sud-estică a Poloniei. Preotul care conducea parohia m-a considerat se pare prea tânăr și neexperimentat pentru a lucra în oraș și mi-a încredințat de aceea consilierea spirituală a populației rurale din vreo douăsprezece sate care țineau de aceeași parohie. Țăranii aceia săraci nu erau prea instruiți; ei aveau un suflet simplu, erau devotați Bisericii lor și gata să facă totul pentru a-și asigura o salvare eternă.

Adesea eram plin de compătimire pentru ei și pentru copiii lor, căci credeau sincer tot ce le spuneau preoții. Aceștia erau socotiți reprezentanții lui Cristos, mijlocitori între Dumnezeu și oameni, și lucrul acesta le aducea cel mai mare respect. Era ceva jalnic și totodată șocant să vezi cum încercau preoții să scoată capital din poziția lor: Nu se mulțumeau cu faptul că le învățau pe acele suflete omenești cele mai diverse variante ale superstițiilor din Evul Mediu și îi înrobeau cu teama de iad, ci și scoteau un câștig material din credulitatea lor.

Învăț de la Iesus

Cu siguranță că nu așa S-a purtat Iesus cu mulțimea care venea la El. El m-a încurajat să-I urmez exemplul și mi-a umplut inima de milă pentru oamenii aceștia care erau „*istoviți și neglijați ca niște oi care nu au păstor*“ (Matei 9:36) și stăpîniți de păstorii tocmiți. Exemplul Bunului Păstor a declanșat în mine un mare entuziasm pentru această lucrare, și am luat hotărîrea ca în învățatură și predică să rămîn cît mai aproape posibil de evanghelie, de lucrarea lui Dumnezeu. Cumva știam: Oriunde ar fi greșeala, în orice caz ea nu era în evanghelia Sa. Exemplul Domnului Iesus mi-a mai arătat și cum puteam face să nu înspăimînt sau să nu înfricoșez pe cineva. Mai ales copilașilor care veneau la orele de religie le zugrăveam înaintea ochilor pe Iesus ca pe dragul lor Păstor de care nu avea de ce să le fie nici cea mai mică teamă, potrivit cuvintelor Sale: „*Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci al unora ca ei este Regatul [Împărăția] lui Dumnezeu*“ (Luca 18:16b).

Trimite-Ți lumina și adevărul

Uneori mi se părea că le adusesem cu adevărat mai aproape de Salvator pe aceste suflete simple care îmi fuseseră încredințate, în timp ce eu eram tot departe de El. Mă aflam pe calea greșită și nu eram în stare să văd adevărata cale care să mă ducă la Dumnezeu. Doar de un singur lucru mai eram în stare: să mă rog. Cînd după-amiază nu mai era nimeni în biserică sau cînd seara tîrziu numai lumina lunii trecea prin vitralii și alunga blînd întunericul, mă închideam în biserica goală și strigam de pe genunchi la Domnul: „O, Dumnezeule, arată-mi calea care duce din întuneric la Tine! Fă-mă să văd ce este greșit și ce e corect!“

Așa m-am rugat ani de zile, dar nu părea să se întîmple nimic. Lupta mea spirituală încă continua. Totuși, uneori Domnul îndurător îmi făcea cunoscut că-mi auzise rugăciunile. Din cînd în cînd lăsa ca o rază de lumină să-mi străpungă întunericul din suflet și să mă ajute să fac distincție între învățătura corectă și cea greșită. Cea corectă era întemeiată pe stîncă tare a propriului Său Cuvînt, în timp ce cea greșită era fondată pe nisipul mișcător al învățăturilor și tradițiilor omenești. În această lumină a Sa am văzut cîteodată că întregul sistem bisericesc stă sub judecata lui Dumnezeu. Rezultatele următoare sunt menite să servească de exemple pentru acele raze înviorătoare de lumină din viața mea.

Ce s-a întîmplat cu această fată?

Odată a venit la mine o țărăncă săracă cu fiica ei de 16 ani. Ea mi-a zis printre lacrimi: „S-a întîmplat ceva cu fiica mea. Înainte era o fată veselă, dar acum nu mai vorbește despre altceva decît despre iad, și zice că este deja condamnată“. Întrucît nu mai auzisem niciodată înainte ceva asemănător, m-am uitat mirat la fața fetei. Ea era foarte palidă și avea o privire rătăcită. Oare să fi fost posedată? I-am pus una sau două întrebări, dar ea n-a răspuns; în loc de aceasta, a început cu un zîmbet straniu să vorbească despre iad. Din fericire, ea nu trăia în Evul Mediu, căci altfel poate că ar fi fost arsă pe rug ca vrăjitoare. Totuși, ce era de făcut? M-am adresat mamei ei: „Ce credeți, cînd și cum a început această stare?“ Aveam să aflu mai tîrziu de ce n-a răspuns imediat. Ea se temea că mă voi supăra pe ea. Dar cînd am insistat, spunîndu-i că n-o pot ajuta dacă nu știu totul despre chestiune, mi-a spus în final, chiar dacă șovăielnic, întreaga istorie:

Misionari excesiv de zeloși

„Cu câteva luni înainte să veniți în parohia noastră“, mi-a spus ea, „au venit câțiva călugări și au făcut o mare campanie de misiune în biserica noastră. Timp de paisprezece zile, biserica a fost plină de oameni dimineața și seara. Ei nu veneau numai din oraș, ci și din satele îndepărtate ca să audă mesajele misionarilor. Fiica mea a fost la toate aceste slujbe religioase și a ascultat atentă fiecare predică. Totuși, călugării au predicat aproape numai despre iad, care era pregătit pentru păcătoși. Când au plecat, fiica mea a cumpărat de la ei o carte misionară și a început să citească în fiecare zi în ea. Dar această carte este plină de istorii despre osînda veșnică și despre iad“.

Ea și-a încheiat printre lacrimi trista istorie. Acum știam ce se întâmplase. Probabil că fiica ei era o persoană foarte sinceră și conștientă de păcătoșenia ei. Totuși, atunci au venit acești călugări care trebuie să-i fi părut ca niște sfinți din cer și au anunțat că păcătoșii ajung în iad. Ei au descris în toate culorile chinurile care îi așteaptă acolo pe păcătoși, astfel încât fata a ajuns în final la concluzia că ea, întrucît era o păcătoasă, este deja condamnată la iad. Cartea, care era autorizată chiar de un episcop, îi confirma acest gând înfiorător. Prin ce chinuri sufletești trebuie să fi trecut ea înainte de a apărea acest zîmbet ciudat și de a-și croi drum o boală psihică!

Arde cartea

Aici stătea ea – una dintre multele victime ale dominației prin înspăimîntare a Bisericii pe care o reprezentam și o serveam eu. Mă simțeam ca un acuzat găsit vinovat de complicitate la aceste cruzimi și doream să pot face ceva ca să vindec rănilor care îi fuseseră făcute printr-o Inchiziție de natură spirituală. Eram așa de supărat, că am sfătuit-o pe femeie fără șovăire: „Du-te acasă cu fiica dumitale și arde mai întâi de toate cartea aceea, ca să nu mai rămînă din ea decît cenușă, iar copila să nu mai poată citi în ea. Apoi du-te cu ea la cea mai apropiată clinică de psihiatrie și spune medicilor ce mi-ai spus și mie. Probabil că o vor ține un timp acolo, iar între timp trebuie să ne rugăm pentru restabilirea ei“. Cele două au plecat, și eu m-am rugat adesea pentru această nefericită fată.

Refacere deplină

Au trecut luni de zile pînă ce într-o zi a venit din nou la mine această femeie cu fiica ei ca să-mi mulțumească pentru sfatul pe care i-l dădusem. „Am făcut exact cum m-ați sfătuit. Acum fiica mea a fost externată din spital ca vindecată“. Fata arăta într-adevăr sănătoasă, privirea rătăcită dispăruse. Am vorbit cu ea și mi-a dat răspunsuri raționale, fără să mai facă vreo afirmație despre iad. Totuși, ochii ei încă exprimau o mare tristețe, ca și cînd ar fi căutat răspuns la cea mai importantă dintre toate întrebările: „Sunt oare salvată, sau sunt pierdută?“ O, da, această întrebare este importantă pentru oricine – pentru această fată, pentru mine și pentru tine. De răspunsul la această întrebare depindea nu numai sănătatea ei, ci și viața ei eternă. Așa că am început să-i explic cu răbdare acestui biet suflet că Domnul nostru Iesus Cristos n-a venit să ne condamne la iad, chiar dacă l-am meritat. „El a venit ca să te salveze, și de aceea S-a dat pe Sine Însuși pe cruce, Și-a vărsat sîngele și a murit pentru tine, ca tu să poți fi cîndva în cer cu El“. Și în timp ce vorbeam astfel, un surîs plin de bucurie, asemenea unei raze de soare, s-a răspîndit pe fața ei, arătînd că ea își pusese toată încrederea în

Salvator. Lanțurile spaimei de iad, cu care fusese cândva legată de călugări, au căzut, și ea a plecat acasă cu mama ei avînd pacea și libertatea unui copil al lui Dumnezeu.

Spoveditori fără odihnă

Domnul a făcut să întîlnesc mulți oameni prețioși și sensibili cărora le fusese insuflată în copilărie teamă de pierzarea eternă. Erau bărbați și femei cu un caracter exemplar, cu o conștiință sensibilă, și totuși fuseseră mînați toată viața încoace și încolo de o teamă bolnăvicioasă. Ei se duceau în fiecare săptămînă, dacă nu cumva în fiecare zi la spovedanie, petreceau ore întregi ca să-și mărturisească duhovnicului păcatele și împrejurările vieții, dar cînd plecau de la spovedanie îi însoțeau nesfîrșit de multe îndoieli și temeri, căci era posibil ca, din vreun motiv oarecare, să nu fi spovedit totul ori nu cum trebuia, și atunci, dacă ar fi murit brusc, ar fi ajuns în iad. Asemenea oameni sunt o adevărată plagă pentru confesori sau duhovnici, și noi am fost pregătiți în timpul seminarului special pentru lucrul cu oameni care suferă din cauza unor asemenea „scrupule“. Totuși, se părea că nu există nimic care să poată satisface aceste suflete nefericite cu privire la chestiunea importantă a salvării lor.

Ce s-a întîmplat cu acest băiat?

Cazul fetei care fusese eliberată de teamă cînd și-a pus încrederea în Salvator îmi amintește de un băiat al cărui sfîrșit tragic îmi stătea de fiecare dată înaintea ochilor cînd mă întorceam în orașul meu natal ca să-mi petrec acolo concediul. În timp ce stăteam la părinții mei, am avut ocazia tristă de a vizita o rudă apropiată care fusese cîndva la aceeași școală primară ca și mine. În fiecare zi ne jucam după școală împreună cu alți copii într-o grădină. El era cam cu doi ani mai mic ca mine, avea un caracter plăcut și învăța foarte bine. Totuși, după prima spovedanie și după timpul anterior de pregătire pentru ea, era complet schimbat. Nu mai voia să se joace cu ceilalți copii, ci căuta mai degrabă un loc retras în grădină unde îl vedeam stînd în picioare lîngă trunchiul unui copac și vorbind singur pe un ton scăzut. Mama lui îl întreba din cînd în cînd: „Fiule, ce-i cu tine? De ce vorbești singur?“ Dar el nu dădea nici o explicație.

Mai rău încă: Nici la școală nu mai avea rezultate bune. Este adevărat că stătea pînă tîrziu să-și facă temele, dar gîndurile îi erau în așa măsură cuprinse de teamă, că nu se putea concentra asupra temelor. Teamă ajunsese să-l domine complet. N-a mai putut termina facultatea începută. A încercat să lucreze în mai multe locuri, dar de fiecare dată era respins după un scurt timp de probă. „Nu-i stă gîndul la ce face“, era motivația angajatorului. Așa s-a făcut că el a rămas ca adult în îngrijirea bieteii sale mame văduve.

Sfîrșit tragic

Nici măcar psihiatrui învățați nu l-au putut vindeca. Ultima dată cînd l-am văzut era cu puțin timp înaintea războiului. Pe atunci avea vreo 35 de ani. Noapte de noapte refuza să se ducă la culcare, ci stătea în picioare cu lumina aprinsă în cameră și se uita cu ochii îngroziți într-un punct fix. Apoi a venit războiul și, în timpul ocupației Poloniei de către naziști, el împreună cu mulți alții a fost dus într-un lagăr de concentrare. Acolo a fost pus la muncă silnică sub supravegherea strictă a gardienilor germani. Munca prestată de el a fost considerată ca insuficientă, și conducerea lagărului n-a vrut

să ia în considerare faptul că el era paralizat sufletește de teamă. Gardienii cruzi au început să-l bată în așa hal, că l-au omorât în câteva luni. Acesta a fost sfârșitul tragic al unui băiat fericit care era mândria și speranța părinților săi, pînă ce sufletul său sensibil a ajuns sub dominația prin înspăimîntare a Romei.

Biserica sau fiii Bisericii?

Totuși, în ciuda tuturor acelor raze de lumină și experiențe prin care am înțeles contradicția dintre sistemul romano-catolic și evanghelia lui Iesus Cristos, tot mai credeam că Biserica Romano-catolică este singura Biserică creștină adevărată din lume și încercam să atribui aceste întâmplări tragice comportării greșite a unor clerici. Unii dintre ei erau simpli și, excesiv de zeloși în supravegherea pe care o făceau sufletelor și conștiințelor enoriașilor lor, erau „mai catolici decît papa“ și voiau să obțină rezultate bune cu mijloace greșite, în timp ce alții își pierduseră credința și-și câștigau pur și simplu existența, exercitîndu-și funcția spirituală într-un mod pur mecanic. Uneori conștientizam cu groază că și eu puteam deveni unul ca aceștia din urmă. Totuși, Domnul nu m-a lăsat să cad într-o asemenea prăpastie groaznică, chiar dacă a avut mult de lucru cu încăpățînarea mea. El mi-a dat în continuare razele Lui minunate de lumină și m-a făcut să disting între corect și greșit. Chiar dacă această situație a durat ani de zile, unele dintre aceste trăiri erau atît de evidente și de importante pentru mine, încît au rămas viu întipărite în memoria mea pînă azi.

La drum cu sacramentul maslului

Era o zi umedă, tipică începutului de primăvară, cu alternanță de ploaie și zăpadă, și tocmai mă întorsesem în camera mea de la liturghia de dimineață din biserică, cînd cineva a bătut la ușă și a intrat vizitiul unei trăsuri. „Părinte, ați vrea să veniți și să dați maslul unui om aflat pe patul morții?“ m-a întreat el. „Desigur, vin imediat cu dumneavoastră“, am spus eu și m-am dus la biserică ca să iau sacramentele și toate celelalte lucruri care erau necesare într-un asemenea caz. După câteva minute ședeam pe un scaun incomod alături de vizitiu, mergînd cu trăsura pe străzile orașului. Vizitiul suna cu un clopoțel, la sunetul căruia trecătorii, în semn de cinstire a sfințelor sacramente, îngenuncheau pe trotuar și-și lăsau capul în jos, așa cum se obișnuiește într-o țară majoritar romano-catolică.

Mai întîi spovedania, apoi maslul

Am ajuns curînd la o căsuță de la marginea orașului și am fost condus într-o cameră extrem de sărăcăcios mobilată, care era atît de scundă, încît trebuia să mă aplec ca să nu dau cu capul de tavan. Probabil că locuitorii căsuței erau foarte săraci. În mijlocul camerei era un pat mare, iar „salteaua“ consta din paie acoperite cu un cearșaf alb. Acolo zăcea omul aflat pe moarte. Nu era prea bătrîn, de abia vreo 46 de ani, totuși arăta foarte slăbit, poate din cauza bolii, sărăciei sau a muncii grele. Nu știam și nici nu aveam timp să pun întrebări, căci am observat imediat că nu mai avea mult de trăit. Stătea pe spate, ochii îi erau deschiși, uitîndu-se fix în tavan, și respira greu.

Trebuia să mă grăbesc și să-i administrez sacramentele înainte de a muri. Așa că m-am adresat îndată bolnavului ca să-l pregătesc pentru ultima spovedanie, deoarece abia după aceea îi puteam da iertarea păcatelor, împărțășania și ungerea cu uleiul sfînt. Dar am fost curînd întrerupt, căci soția lui, care se sprijinea plîngînd de perete, mi-a spus:

„Scuzați-mă, vă rog, dar nu cred că vă aude, căci e deja inconștient“. Ei bine, am gândit eu, poate că femeia se înșală și că inconștiența era de fapt un auz foarte slab. Și astfel am început să-i strig la ureche: „Preotul dumitale este aici! Încearcă să-ți amintești de păcatele pe care le-ai făcut și să le mărturisești!“ Dar el nu m-a luat în seamă. Nici măcar nu și-a întors fața spre mine. Era evident că-și pierduse complet auzul.

Nici un semn de conștiență

Ochii erau totuși larg deschiși. Oare putea să mă vadă? Voiam să fac totul ca să asigur prin intermediul sacramentului maslului salvarea acestui suflet aflat pe punctul de a părăsi această lume și m-am așezat pe căpățîiul patului unde îi erau picioarele. Speram ca el să-și coboare privirea din tavan, să-mi vadă sutana neagră, cămașa albă și patrafirul, și să înțeleagă astfel că aceasta era ultima lui șansă de a se spovedi și de a primi iertarea păcatelor. Am tot așteptat, dar el nu s-a uitat în jos la mine. Se pare că-și pierduse și vederea, așa că nu mai putea vedea nimic.

Atunci am încercat să-i verific simțul pipăitului. Am luat micul crucifix pe care îl purtam totdeauna cu mine împreună cu sacramentele și i l-am apăsat ușurel pe buze. Așteptam ca el să-l sărute și să arate astfel că își dădea seama ce se întâmpla în jurul lui, totuși el n-a arătat nici o reacție. Orice speranță se spulberase.

Soluția de necesitate nu rezolvă problema

Acum stăteam la patul acestui om aflat în agonie cu toată puterea și autoritatea mea preoțească de a-i salva sufletul și de a-i deschide calea ce ducea la cer, și totuși nu eram în stare s-o fac. O, da, desigur, știam din studiul teologiei și din învățătura bisericească faptul că-i puteam administra așa-numita „iertare condiționată de păcate“. Aceasta ar fi fost valabilă și fără spovedanie anterioară, cu condiția ca cineva să-și regrete sincer păcatele înainte de a-și pierde cunoștința. Totuși, ce se întâmpla dacă omul acesta nu s-a căit înainte de păcatele lui? Bine, ar spune teologii, atunci ar fi doar vina lui, iar dacă s-ar găsi într-o stare de „păcat mortal“, atunci „iertarea condiționată de păcate“ n-ar fi valabilă și el ar ajunge logic în iad. Dar eu tocmai lucrul acesta voiam să-l împiedic. Aveam deja destule dificultăți cu propriul meu suflet și nu voiam să fiu vinovat și de faptul că sufletul acestui om sărman ajungea în iad.

Pace de sus

Stăteam tulburat. În ciuda tuturor mijloacelor pe care mi le dăduse Biserica pentru salvarea unui suflet aflat pe moarte, mă simțeam complet neputincios. Chiar dacă aș fi întrebuințat aceste mijloace, ar fi fost insuficiente și nesigure în acest caz. În strîmtoareamea m-am uitat încă o dată la fața lui gălbejită și scofilcită, și atunci am observat ceva ciudat: buzele i se mișcau. Oare șoptea ceva? Iar dacă da, ce anume? N-am auzit nimic pînă nu m-am apropiat de el și mi-am ținut urechea la buzele lui. Atunci am perceput o șoptă extrem de slabă, pe care la început n-am înțeles-o. De abia cîndmi-amconcentrat toată atenția amreușit să-i înțeleg în sfîrșit cuvintele: „*Tată, în mîinile Tale îmi încredințez spiritul*“. Exact aceste cuvinte le rostise și Domnul Iesus atunci cînd a murit, „*pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă*“ (Ioan 3:16). Pe cînd atîrna pe cruce, Și-a predat cu ultima rugăciune spiritul în mîinile Tatălui Său iubitor: „*Tată, în mîinile Tale îmi încredințez spiritul*“ (Luca

23:46). Și omul acesta în agonie, care în luptă cu moartea pierduse deja perceperea lumii exterioare, repeta cu o șoaptă ușoară: „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez spiritul“. Și așa a murit el.

Credință confirmată de viață

Biserica, respectiv ultima împărtășanie și maslul, a eșuat, neputînd salva sufletul acestui om. Dar Domnul mi-a dat în clipa aceea siguranța fermă că pentru cel decedat nu era deloc necesară iertarea mea condiționată sau necondiționată de păcate. Oricît de păcătos va fi putut fi mai înainte, fusese salvat prin singurul Preot și Salvator adevărat, Iesus Cristos. Pentru salvarea lui, el n-a avut nevoie nici de maslu, nici de împărtășanie; ajutorul meu preotesc era inutil. Probabil că încă de mult i-a marcat credința viața grea și i-a dat mîngîiere și siguranță și în timpul bolii, astfel încît sufletul său credincios a putut să străpungă în lupta morții bariera conștienței și să se roage neîncetat: „Tată, în mâinile Tale...”

Credință salvatoare

Această întîmplare a fost pentru mine o adevărată revelație, a fost lecția de teologie cea mai eficientă din toată viața. La patul de moarte al acestui om, Domnul mi-a arătat că salvarea unui suflet nu depinde de vreun efort omenesc, de vreun sacrament sau învățătură, ci de sacrificiul deus la cruce de Domnul Iesus Cristos și de încrederea noastră în El, și prin El în Tatăl nostru din cer. De abia după convertirea mea am găsit confirmat acest adevăr în Scriptură, și anume atît în Vechiul Testament („*dar cel drept va trăi prin credința lui*“, Habacuc 2:4), cît și în cel Nou („*după cum este scris: Cel drept va trăi din credință*“, Romani 1:17). Revelarea acestui adevăr mi-a zguduit complet credința în acea dogmă romano-catolică care spune că efectul sacramentelor bisericești se petrece automat („*ex opere operato*“). Ce plin de bucurie sunt astăzi că salvarea noastră nu depinde de acțiunile noastre nesigure, care uneori pot să nu fie nici măcar reglementare, ci de grația Tatălui nostru de care ne-a făcut parte prin cel mai prețios sacrificiu, și anume al iubitului Său Fiu.

Dumnezeu mă trece printr-o școală grea

Cu toate acestea, mă cramponam în continuare de „singura mea Biserică adevărată“, așa că în cele din urmă Domnul, ca răspuns la neîncetatele mele rugăciuni de a-mi da lumină divină, a fost nevoit să mă treacă printr-o școală grea. M-am îmbolnăvit grav cu rinichii. În pofida tratamentului medical îmi mergea tot mai rău, pînă ce după un an și jumătate de boală am fost îndrumat la un specialist care mi-a comunicat după un consult minuțios că întregul tratament de pînă atunci fusese complet greșit. Pentru a-mi salva viața trebuia să mă las operat de urgență. Cînd am ajuns în spital, nu bănuiam prin ce lungă și grea operație urma să trec. După ce m-am trezit din anestezie eram atît de slăbit, încît de abia m-am putut mișca timp de cîteva zile și preferam să mor.

La ce bun viața?

Cînd am meditat la sensul vieții, am simțit că am eșuat pe toată linia, ca o singură greșeală uriașă. Nu reușisem să găsesc calea spre Domnul. Mi-era lehamite de toate și vedeam moartea ca cea mai bună soluție. Întrucît eram oricum între viață și moarte, părea ceva simplu să mor. Medicul îmi considera starea ca fiind atît de critică, încît a

venit o dată chiar în timpul nopții să vadă ce fac. El credea că nu voi mai apuca dimineața. Am devenit total apatic și refuzam să iau medicamentele.

Vrei să te faci sănătos?

Eram tot în așteptarea morții și o dată cu ea eliberarea de chinurile mele sufletești, când într-o după-amiază m-au vizitat rudele mele, și una dintre ele m-a întrebat: „Te rogi de fapt pentru vindecarea ta?” Când am negat lucrul acesta, au rămas mirate și m-au rugat stăruitor s-o fac. Nu puteam să le spun că nu voiam să mă fac sănătos, și când am văzut cât de îngrijorate erau, și îmi părea rău de ele, am promis să le îndeplinesc dorința. Și medicul meu s-a supărat foarte tare când a auzit că nu-mi luam medicamentele, și astfel a trebuit să-i promit și lui că nu le voi mai lăsa pe noptieră.

Cereți, și vi se va da

Împotriva voinței mele, mi-am ținut ambele promisiuni. Dar L-am rugat pe Domnul să mă vindece numai atunci când va aduce în viața mea o cotitură definitivă, ca să-L pot servi în viitor numai conform voii Sale. Această rugăciune a fost ascultată foarte curînd. Starea mea s-a ameliorat pe zi ce trecea, astfel încît și medicii erau complet surprinși. Așa cum mi-au destăinuit mai tîrziu, nu mai avuseseră nici o speranță că mă voi vindeca. După o ședere de două luni în spital am fost externat, și deși eram încă tot foarte slăbit, am început din nou să lucrez. Am așteptat nerăbdător să văd cum îmi va rezolva Domnul problema de natură spirituală și mă va folosi după voia Sa. Răspunsul a venit cam după doi ani, când lupta mea spirituală devenise aproape insuportabilă. Era la sfîrșitul celui de-al cincisprezecelea an al meu de serviciu în Biserica Romano-catolică când am recunoscut în sfîrșit că mă găseam unde nu trebuia.

Ori, ori

După ce Domnul îmi trimisese în toți acești ani atîtea raze de lumină, m-a condus acum într-o situație în care nu mai puteam evita decizia. Pe de o parte, puteam rămîne în Biserica Romano-catolică în care mă născusem și fusesem hirotonisit preot. Dacă aveam să fac aceasta, atunci urma să mă bucur în continuare de toate privilegiile pe care le are un preot, de înalta prețuire a poporului meu, de recunoașterea superiorilor mei și în plus de perspectiva unei cariere extrem de promițătoare în ierarhia bisericească. Totuși, pe această cale trebuia să renunț complet la credința și speranța de a-L mai găsi vreodată pe Dumnezeu.

Pe de altă parte, puteam să părăsesc această Biserică și să renunț la preoția mea – căci amîndouă erau atinse de multe erezii și nu se întemeiau pe Cuvîntul lui Dumnezeu – și să mă încredințez grijii lui Dumnezeu în orice domeniu al vieții mele.

Teamă de urmări

Dacă crezi că am dat imediat urmare acestei noi chemări a lui Dumnezeu, atunci te înșeli. N-am făcut-o! Pur și simplu nu eram în stare s-o fac, căci eram prea slab și prea fricos. Încearcă o dată să-ți închipui ce înseamnă cînd ești îndoctrinat din copilărie că „în afara acestei Biserici nu există salvare“, că cine părăsește această Biserică ajunge în iad și că cele mai mari chinuri din locul acela sunt rezervate preoților excomunicați! Un „preot căzut“ este considerat într-o țară romano-catolică precum Italia, Spania sau Polonia de către rudele, prietenii și cei mai mulți nu numai ca trădător al Bisericii, ci și

al propriului popor, căci un „adevărat“ italian, spaniol sau polonez este pentru ei pe totdeauna un romano-catolic.

Trebuia deci să mă aștept la dispreț din partea societății și la respingere din partea tuturor foștilor mei prieteni. Iar pentru aceasta nu aveam puterea necesară. Dar în același timp eram conștient că era ultima șansă pe care mi-o oferea Domnul. Cu toate acestea, nu eram în stare să iau această decizie. Și astfel lupta din conștiința mea a mai durat un an. Totuși, mai eram încă în stare să fac un lucru: să mă rog. „Doamne, fă ceva, căci sunt prea slab! Întărește-mi spiritul! Ajută-mă!“ Așa strigam eu zi și noapte din adâncul inimii mele.

Grația Sa învinge

Grația Sa a fost cea care în cele din urmă a învins și mi-a dat destul curaj să dau urmare chemării Sale fără să țin cont de toate suferințele de care urma să am parte. Mi-am pus întreaga încredere în Domnul. Și de atunci n-am regretat niciodată. El singur a fost Cel care a efectuat convertirea mea, și de aceea nu există din partea mea nimic cu care să mă pot lăuda. Mă simțeam de parcă brațele Sale eterne m-ar fi ridicat în sus din întuneric la libertatea minunată a copiilor lui Dumnezeu.

La drum cu Domnul

Și ce s-a întâmplat după aceea? Am fost rugat adesea să depun mărturie despre tot ce a făcut Domnul ca să mă aducă la Sine. Ar fi nevoie de o carte întreagă ca să povestesc despre toată binecuvântarea, bunătatea și nesfârșita îngrijire pe care am primit-o de la Dumnezeu de la convertirea mea. Poate că voi începe într-o zi să scriu o asemenea carte în onoarea Sa. Dar aș dori acum să-mi închei această mărturie prin constatarea limpede că toată strâmtorarea, nesiguranța și temerile mele de natură spirituală au dispărut complet și că sunt așa de fericit cu Domnul cum n-am fost niciodată. Doresc și mă rog ca toți cei ce se află încă în același întuneric în care m-am aflat și eu să găsească aceeași fericire!

Roman Mazierski s-a născut în 1899 în Polonia și a murit în 1959. Mărturia de față a fost publicată de Alianța Evanghelică la sfârșitul anilor 50, încă pe când trăia autorul ei. În 1982 a apărut o nouă ediție la Mayflower Christian Books. Nu știm dacă Roman Mazierski a mai apucat să scrie cartea la care face aluzie mai sus despre îndurările lui Dumnezeu din viața lui

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea

Departa de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

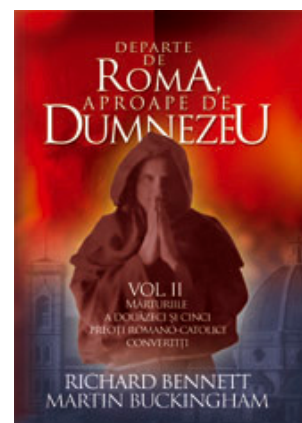
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch